

మగన కేసరు శాస్త్ర కాదిన బళ ఒండ మిచ్కుదినో ఒమ్మెలో నింతుబిట్టును.

గుండియి పక్కదల్లి మరళ్ళే ఒరి నితిద్వాలు కల్పాణిసి.

అవళ కడే నోచిదను. ‘బట్టి జొతే సేరి మదర్సా మాదిదే’ ఎందు మగ ఫోనోనల్లి హేళిద్దు నేనపాయ్యు.

‘యారు నిను?’ అనుమానదింద కేళిదను ఏషుకుదినో.

‘గజీంద్రను కాపాడల్కే శక్తివిల్లదే ఒండ విషువునిన హాగే మగన్ను రక్షిస్కోళ్ళలికే గాడ్రోఫ్ ఇల్లదే ఒందు బిట్టేయా, రియాజో?’ ఎందఱు.

‘నన్న మగ ఎల్లి?’ కేళిదను.

‘నన్న అప్ప ఎల్లి?’

ఆ మాకన్న అవను కేళిసికోళ్లలిల్ల; మత్తే కేళిదను.

‘మేరా బేటా శిదరో హే?’

‘కేళగే గుండియోళగే బిట్టిద్వానే, నోఇశోలో’ ఎందఱు.

మిచ్కుదినో ప్రేమాజోనన్ను కండు అర్థాద ముఖదింద ‘బేటా’ ఎందు కే చూచిదను.

‘ఒహళ ఆళదల్లిద్వానే, క్షేగే ఎటుకువుదల్ల? అవన హిందే నింతు హేళిదఱు.

‘హేరో? ఈగెను మాదువుదు?’

ఎందు మిచ్కుదినో సుత్తు లూ నోచిదను కళవలింద.

‘మగ గుండియోళగే బిద్దరే ఇష్టు పిలివిలి గుట్టుక్కియెల్ల, గోకులో చూడ్రో హక్కిర ఆద బ్లాస్టోనల్లి ఎమ్మో జన తమ్మ హక్కిరద బంధుగళన్ను కశ్చదుకోండరల్ల, అవరేమ్మ దుబిపట్టరో యోళిచు రియాజో హస్సో’ ఎందఱు.

ఆగ తానే స్ఫూతి ఒండ హాగే మిచ్కుదినో అవళ కడే నోఇఇ, అనుమానదింద ‘యారు నిను?’ ఎందు మత్తే ప్రత్యిసిదను.

‘జొపక ఇల్లవా మిచ్కుదినో?’

‘నీను.... నీను ఖానో మగశల్లవా?’

‘నన్న మనెయల్లి నాను కేళిద పుశ్చేగే నిను ఉత్తర హేళలిల్ల, హేళలారదే హోదే. ఈగలాదరూ ఈ ఒందు పుశ్చేగే ఉత్తర హేళు. ఏను సాధసబేళు అంత ఈ చిరింసం? ఈ పుశ్చేగే సమాధాన ఆగవ హాగే ఉత్తర హేళిదరే నన్న మగ హోగే బరల్కే సహాయ మాదుత్తేఁన. హేళు, ఏక ఈ జిహాదో?’

‘ఒందు సారి కాళ్లోగో ఒందు నోదు, నిన్న పుశ్చేగే అల్సే ఉత్తర సిగుత్తుదే’

‘భారత దేశదింద బేప్రచ్ఛరే తావు ఇన్నమ్ము సుఖవాగిరుత్తేఁవే ఎందు ఒహళ మంది కాళీలిగఁఁఁ నంబువుదల్ల’

‘తన్న సింహాల్గార్జు ప్రతిమోబ్సునా డిఫోన్ లాయరే, బేరేయవర వాదక్కే మాత్ర

ప్రాశిక్కుటిరో.’

‘అదరే జడ్డుమెంటో హేళువుదు మాత్ర కడేగే న్నాయివే. భగవద్గీతేయల్లి శ్రీకృష్ణ తిఫోన్నో లాయరు? ప్రాశిక్కుటిరో?’

‘శ్రీకృష్ణ? అవన్నారు?’

‘ప్రితులూకాయి సాధునాం అందవను’

‘అందరే?’

‘ధమాతరున్న రక్షిసువుదక్కే, దురాత్మర సంకారక్కే, ధమసవను పునర్ా సాధిసువుదక్కే నాను ప్రతి యుగదల్లి అవతార ఎత్తి బరుత్తేసే— అంత భగవద్గీతేయల్లి శ్రీకృష్ణ భగవానో హేళద్వానే’

మిచ్కుదినో చిస్తూలో తేగెదు అవళ కడేగు గుర్తి ఇష్టు ‘నోహోఇఁఁ, యారు దురాత్మరేఁఁ, యావ దేవరు హేళద్వు కరేశ్సో అంత’ ఎందు త్రిగో మేలే బెరిష్టును.

‘థం’ ఎందు దోద్డ సద్గు కేళిసితు.

హెళ్లదల్లి ప్రేమాజీతో తల్ల ఎత్తి నోచిదను. మోలే ఏను నడయిత్తిదయో తిలియలిల్ల.

హిందినిద నడేదు బరుత్తు శ్రీ పిష్టులన్న ఒళగే ఇదుత్తు కేళిదను ‘ఈ రితియి రిస్సో తేగెదుకోళ్లువుదను నివు యావత్తు బిపువదిల్లవే?’

20

‘బిత్తునేయన్న చేల్లుతూ హోదరే, మరళ బంరువాగ సిగఁళు మోళితిరుత్తువే’ ఎంబ సుభాషితవన్న కిదేల్లో ఓద్దిసేనమ్మా ఆ మాతు ఆగ అధ్వాగిరలిల్ల. ఈగ అధ్వాయితు. నన్ ముణువన్న నిను ఈ రితి తీరిసుత్తీయ అందుకోండిరల్ల.’

‘ఇదరల్లి మింద ప్రైశ్ ఇల్లిదే అప్పు?’

‘హోగలీ త్తితి అన్న. ఇదిగ బిఫో ఒందు హోదరు. నినేష్టు టేస్నో మాడికోండిదే అంత అవరు హేళదరు. యావ మగఁలూ ఇష్టు రిస్సో తేగెదుకోళ్లువుదిల్లమ్మా’

‘ప్రీతి ఇరువ జాగదల్లి రిస్సో బగ్గె యోఇచునే ఇరువుదల్ల అప్పా. ఆదూ అల్లదే ఏనుగే హేళువప్పు దోద్డ వులు నానల్ల.... చేన్నాగి విత్తుతి తేగెదుకోళ్లి... నాళ్ళ ఇష్టోఫ్ మాదుత్తేఁవుదు డాక్టర్ హేళిదరు’

‘జీలోనల్లి ప్రేమ ఆత్మక్షేత్ర మాడికేండనంతే’ ఎందన శ్రీ.

‘అప్పందిరు చేన్నాగిద్దరే అబ్బులో కలాంగఁలాగుత్తురే, అమ్మందిరు చేన్నాగిద్దరే మదరో థేరేసాగఁలాగుత్తురే. ఇల్ల దిద్డరే బనో లాడేగఁలాగుత్తురే’

‘ఇబ్బరూ హోచేలోన ఒందు మూలేయల్లి కుళిత్తిరు.

‘హిందందిరు చేన్నాగిద్దరే గండందిరు ఆనందవాగిరుత్తురే. ఇల్ల దిద్డరే

కుడుకరాగుత్తురే’ ఎందన శ్రీష్ట నగుత్తు.

‘నాను ఒప్పిహోళ్లువుదల్ల’ ఎందు కల్పాణి

– ‘హిందందిరు చేన్నాగిద్దరే గండందిరు బేజవాబ్బరియవరాగి మనో తడవాగి బరుత్తురే. హిందందిరు చేన్నాగిల్లిద్దరే ఆ ఒంటినశ్శే కలాపిదమో, నిదేఁఁకరులో, వ్యాపారిగఁలో ఆగి అబ్బిష్టి సాధిసుత్తురే’ ఎందలు కల్పాణి.

‘నిమ్మ థియరిగఁలు నన్గావప్పుత్తు

అధ్వాగఁవుదిల్ల కల్పాణిసి. సరి, ఆ ఏషయి బిడి.... నన్నన్న అద్వ్యవంతనాగి మాడుత్తీరా?’

అవళ తలే ఎత్తి అవన కడే నోచిదఱు.

‘నావిష్టరూ సేరి స్సుల్ల కాల సంసార మాదిదేవు అఫోకోస్సో నటిషిదేవు అందుకోళ్లి! అదన్న సక్క మాడోఁవాఁఁ?’

అవళ యోఇనే మాదుత్తు అవన కడే నోచిదఱు.

‘ఈగ ఎల్లరేదురు మోళకాలారి కుళితు నిమగొందు గులాబి మో కోట్టు’ నన్న ప్రీతియన్న శ్రీకరిసుత్తీరా? ఎవ్వులారే. నోచువపరిగె సరి కాసువుదల్ల. ఆదరే నివు సరి అందరే మాత్ర నగ్గి ఒకళభ సంతోషపాగుత్తుదే’

అవళ ఒహళ హోత్తు మాతాడలిల్ల. అవళోనే హేళుత్తు జోలో ఎందు శ్రీష్ట కాతురిదిద అవశ్శో నోచుత్తుద్దును. వేఁఁరో ఒందు ఇబ్బరు ముందే కాఫి కప్పో ఇష్టు మోరటు హోదను.

అవళ హేళిదఱు: ‘నావిష్టరూ గండ హిందియాగి నటిషిదేవు. ఆదరే నివు యావత్తు కాప్టుల్లి. సంసారపంతర హాగే నడేదుకోళ్లిల్ల. ఆదరే ప్రపంచాండల్లి గండసరేల్లరూ నిమ్మ హాగే ఇరువుదల్ల... నాను నిమ్మ జొతే ఒందు ఏషయి హంజికోళ్లేబేఁఁ’

అవను తలే ఎత్తి ప్రెశ్వాధాకవాగి అవళ కడే నోఇఇ, అవళు ఏనోలే హేళలు హోరటాగ కల్పాణిఁఁ, నివు ‘నో’ అందరూ నావిష్టరు స్సేపితాగియే ఇరుబుదు— అంత సాధారణ ప్రేమిగళ హాగే మాతాడపుదిల్ల. నివు ‘ఎసో’ ఎందరే సంతోషపదుత్తేఁసే’

‘నాను యోఇచుపుదు అదల్ల శ్రీష్ట’, ఎందలు కల్పాణిఁఁ ‘ఈ ఇడిఁ వ్యవకారదల్లి నావు అందుకోళ్లద ఒందు ఘణఁనే నడేయితు.’

‘యావుదదు?’

‘నన్న తందెయన్న తోరిసుత్తేఁందూ, అదశ్శ ప్రతిఫలవాగి తన్న బయలేయన్న తీరిసబేఁఁ బయలేయన్న తోరిసబేఁఁ ఆ రాత్రి కేళిద. అవను సుఖ్య హేళుత్తుద్దునెందు తెలివు. ఆదరే నంబిదంతే నటిసబేఁఁకాయ్యు. హాగే మాదదిద్దరే అవను నమ్మన్న